

“Trek het gordijn open en de wereld lacht je toe”

Ik kan het mij nu nog moeilijk voorstellen... Maar eens was ik een kleine kitten van vier weken oud. Ik werd gevonden door een oude chagrijnige hond die naar de slecht gekozen naam Snoopy luistert. Ik kan u verzekeren dat hij bepaald geen snoepie is. Iedereen is op zijn hoede wanneer die oude hond zich mopperend door het huis begeeft. Maar hij heeft wel een goede daad verricht door mij te vinden. Eenmaal in mijn nieuwe thuis ging er een nieuwe wereld voor mij open. Benen gehuld in broekspijpen, zwiepende staarten, bewegende handen en mensen waar ik gewoon in kon klimmen! Het leven was een groot feest.

Op een dag ging ik op avontuur. Ik sloop door een oerwoud van dekbedden, snoeren, kattenspeelgoed, hier en daar een pluk stof en stuitte toen op iets heel groots. Behoedzaam tikte ik er met mijn pootje tegenaan. Het bewoog! Ik sloeg mijn nageltjes uit. Het schreeuwde niet! Voorzichtig pakte ik het met mijn pootje, en trok het langzaam naar mij toe. En wat ik toen zag? Licht! Heel veel licht! Ik kneep mijn oogjes een beetje toe. En warmte. Heerlijke warmte. Het verwarmde mijn pootjes, mijn haartjes, zelfs mijn staart en ik vond het in een woord geweldig! Later vertelde Rinus mij dat dat grote ding een gordijn heet. En dat we in een wereld leven, die achter het gordijn begint. Iedere ochtend weer. En nog steeds, nu ik een volwassen en kalme jongen ben, trek ik 's ochtends vol verwachting het gordijn open. En telkens lacht de wereld mij toe.

